

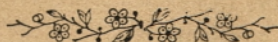

Izhaja 15. in 30. dan vsakega meseca ter velja za celo leto 4 gld., za pol leta 2 gld. in za četrto leta 1 gld.
 Za oznanila plačuje se od četerostopne petit-vrste 6 kr. če se jedenkrat tiska, 5 kr. če se dvakrat in 4 kr., če se trikrat tiska.
 Večkratna oznanila primerno ceneje.
 Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani (Krakovski nasip št. 18).

Vseh norcev dan.

Vseh norcev dan! Na tisto šumno shajališče,
 Kjer zbira se ljubljanski svet
 In krasno je sprehajališče,
 Se vsul je danes trop nešteti.
 Radosti glasne živ odmev
 Se na okoli širi
 In mnog šaljiv se čuje spev
 V tem pisanem nemiri.
 Našemljenih premnogo šem
 Povsod ti je zazreti,
 Ki norce brijejo ljudem,
 Prodajajo konfeti.
 Oj, to je vpitje, to je šum
 Norčavih teh pijanih trum!

Brez konca in brez kraja
 Ti vsak razsaja,
 Saj danes je vseh norcev dan
 Vseh norcev dan,
 Ko svet je ves norčan!
 Oj le norite, le plešite,
 Dovtipe, čeprav slabe brite,
 Da bo kaj smeha in zabave,
 Pijane glave!
 Radosti glasne živ odmev
 Zveni povsod,
 Zató pa moj slavi naj spev
 Vseh norcev god,
 Vseh norcev god!

O žene, žene!

Gospod Anton je bil sicer že star kakih 40 let, a vedno še samec. Jedna mu je bila prestara, druga pregrda, tretja premalo izobražena, četrta presiromašna. Tista, katero bi bil on rad vzel, ni marala zanj, one pa, ki je metala za njim poglede svoje, tiste ni maral on, in ostal je samec. Mladost ga je minila, da sam ni vedel kdaj, postal je nekoliko plešast in precej siten...

Nekega dné sedel je, kakor navadno, za mizo in zajutrkoval, kar potrka nekdo na njegova vrata. Na klic: Notri, ustopi v sobo hišna gospodinja gospoda Antona, mlada vdova.

— Dobro jutro, gospod Anton, ga pozdravi vdova prijazno.

— Bog ga daj — odgovoril je gospod Anton malo zategnjeno; presenečen je bil, da ga obišče vdova tako rano; kaj vas je pripeljalo k meni, lepa Ančika?

— Ah, gospod Anton, posebno prošnjo imam do vas. Izposodila bi si rada deset goldinarjev.

— Čemu jih pak potrebujete, vpraša Anton nekako radoveden.

— Ves teden — odgovorila je Ančika — mi rojé po glavi srečke. Nocoj se mi je sanjalo, da mi je mati dela na glavo venec, kakor ga nosijo neveste, in da mi je na prag zapisala številko: 50.000. Srečko s to številko bi rada kupila; kdo vé, morda imam pri igri kaj več sreče, kakor v ljubezni. Morda postanem bogata...

— Mordà, ahm, odgovori Anton, mordà — škoda je pa vsejedno denarjev. Posodim vam jih pa rad — in gospod Anton vzel je listnico v roke in bahato vrgel desetak na mizo.

— Hvala vam lepa, gospod Anton, rekla je Ančika in vzela desetak. Ako bodem kaj dobila na to srečko, kupila vam bodem zlato uro in zlato verižico v spomin. Zdaj pa moram hiteti, da kdo drugi ne kupi tiste srečke. Z Bogom, gospod Anton, paše jedenkrat lepa vam hvala.

Teden dnij po tej dogodbi sedel je zopet gospod Anton za mizo in čakal na zajutrek. Bil je že precéj nevoljen, ker mu Ančika ni prinesla točno ob uri kavo in smodko. Ker mu je bil čas dolg, pregledoval je novodošle novine. Članki mu danas niso ugajali; listki so bili dolgočasni, domače stvari pa suhoparne in malo zanimive. Kaj njemu mari, ako je komu zgorela šupa, ali pa, da je kaka dekla zaradi nesrečne ljubezni skočila v mótné valove mrzle Ljubljane? Baš ko je hotel odložiti novine, zapazi notico: Srečkanje. Čita in čita, in ne veruje svojim očem. Srečka št. 50.000 dobila jo glavni dobitek 200.000 gold. Gospod Anton je bil tako vznemirjen, da so mu padle novine iz rók. Hotel je poklicati Ančiko, da ji naznani izredno srečo, ki jo je zadela, a

premisli si je to hitro. — Ne! rekel je sam sebi. To bi bilo neumno. Dokler še ne vé, da je dobila 200.000 gld. dalo se bode ž njo govoriti. Pozneje, — ne vem, kako bi bilo!

Gospod Anton hitel je obleči svojo salonsko obleko, poravnal lase in brado, polil svoj robec s parfomom in krenil naravnost v kuhinjo k Ančiki.

Ker je vrata hitro odprl, sunil je Ančiko tako močno, da ji je iz rok padla čaša s kavo. Gospod Anton je bil tako prestrašen, da ni videl kaj storiti; stopil je nekoliko korakov nazaj, zadela ga je malo mizica in podršila jo, padel sam na tla, kakor je bil dolg in širok. Ančika ni vedela, ali bi se jezila ali smejala: imela je komaj toliko sape, da je vzkliknila: Za božjo voljo, gospod Anton, kaj pa delate?

Te besede uplivalo so na gospoda Antona s čarovno močjo; pobral je svojega rojstva kosti, pokleknil pred Ančiko in jecel:

— Ančika — jaz te ljubim, iz vse duše, iz vsega srca — tu klečim pred tabo in te prosim... bodi moja, bodi mi žena! — Ljubim te že, odkar sem te videl prvič... boril sem se s svojim čustvom, a srca nisem mogel premagati... Govori, reci Ančika, ali hočeš biti moja... Predpust je sedaj... še to nedeljo stopiva lahko pred altar...

Dragi bratec! Prepuščam tvoji domišljiji, da si v mislih predstavljaš vzvišenost tega hipa. Na Ančiko uplivala je ta nenadana ponudba gospoda Antona upravičeno elementarno. Tresla se je veselja, in ko je ustal Anton, oklenila se ga je tako močno, da mu je kar sapa prešla.

Gospodu Antonu se je zelo mudilo. Priredil je vse, kar je bilo treba za svatbo, kajti vedno ga je mučila misel, da bi mogla Ančika odstopiti, ako bi izvedela, da je na svojo srečko dobila 200.000 gld.

Svatba je bila končana; gostje so se razšli, Ančika in Anton bila sta sama.

— Preljuba moja Ančika, reče Anton, in glas se mu je tresel, — pokaži mi tisto srečko, ki si jo kupila tedaj, ko sem ti posodil desetak.

— Kakšno srečko? vpraša Ančika. — Ali ne veš, kaj si mi tedaj rekel: da je škoda dajati denarje za srečke? Ko sem šla k Mayerju, da kupim tisto srečko, katero številko sem videla v snu, šla sem mimo neke druge prodajalnice. Tam je bil v izložbi krasen klobuk. Spomnila sem se tvojih besed in se ravnala po tvojem nasvetu. Namestu srečke, upila sem si klobuk.

Težak vzdih izvil se je Antonu iz prsi; jedva se je vzdržal na nogah. Bilo mu je, kakor da je prodal svojo srečo. Siloma stopil je k zofi, sedel in vskliknil bolešno: O prokleto babe!

*Ne boš me ti, ne boš me ti
Na ples seboj jemal!
Kdo vé, kaj bi hudobni svet
Iz tega še skoval.*

*Pa nisem je, pa nisem je
Na ples seboj bil vzel,
Da ne bi ta hudobni svet
Kovatí kaj začel.*

*In sam sem šel, in sam sem šel
Na ta okrogli ples,
Kako sem plesal, se smejal
In pa jezil se vmes.*

*A tisti čas, a tisti čas
Pa sam pri njej doma
Pokušal ž njo prijatelj moj
Veselje je sveta.*

*Hudobni svet, hudobni svet
Pa kar nič ni skoval,
A jaz iz jeze hude sem
Pijači se udal.*

Na deželi.

Kmetu je umrla žena. Gospod župnik pride ga tolažiti in pravi med drugim: „Pomirite se in mislite si, da je sedaj že pri Bogu“.

Pri Bogu? vsklikne kmet, no tedaj bo Bog imel ž njo svoj križ!

Poznal jo je.

V nekem mestu umrla je znana gospa. Takoj po pogrebu so vsi domači bežali iz hiše, rekoč, da rajna hodi nazaj, da straši in da se o polunoči sprehaja po hodnikih. Vdovec, ki je o tem čul, vpraša, kakšen je strah.

— No, oblečen je belo in dela grozne, tihe korake.

= Tako, začudi se vdovec, ali kaj kriči?

— Ne!

— O če ne kriči, potem pa to ni moja žena, odvrne vdovec.

Nepoboljšljiv.

Soproga: (možu, ki je prišel pozno po noči domov): Kje si se pa tako dolgo mudil? Zdaj so že vse krčme zaprte.

Soprog: Da je kakšna krčma še odprta, bi jaz tako še ne bil domov prišel.

Novomeški pogovori.

A. Zakaj so naši narodnjaki v nedeljo po Svečnici tako potuhnjeno hodili in se nas izogibali?

B. Ali ne veš, da so bili v soboto v kazini; torej so imeli mačka, ali pa jih je bilo sram.

A. Ni mogoče, da bi —

B. Kaj? Da bi v kazino hodili?

A. Čakaj, mislil sem reči: da bi jih sram bilo zaradi tega.

* * *

A. Kako pa, da ima kazino več kakor 40 članov — Nemcev bi pa deset le težko našel?

B. Kako pa ne — saj je na trdnih stebrih!

A. Stebrih? Stebrih?

B. Pa recimo na ramah — naših narodnjakov, predsednikov in nekaterih odbornikov naših narodnih društev.

A. Tega ti pa vsaj ne verjamem.

B. Pa beri „Jahresbericht“, tu jih najdeš natisnjene črno na belem, da ne bodeš več „Tomaž“.

* * *

A. Kaj sem hotel reči? To je pa vender lepo, da je baronček bil v Čitalnici pri Vodnikovem plesu.

B. Tega ti zopet ne razumeš, to je samo, da more našim dekletom zmešati glave.

A. Ta se bo pa zastonj trudil; toliko pa že poznam naše gospodične, da imajo rajši kakega Slovenca!

B. Ti si menda res še le danes v mesto prišel.

A. Kako to?

B. Drugače bi moral vedeti, da so vse za njim v kazino letele, so tam gledališče igrale in plesale do zjutraj, jedna si je na poti skoraj nogo zlomila.

A. Meni se ta človek pa vender le smili.

B. Ker mu je pes crknil.

A. To je pa božja kazen, ker je tedaj, ko je bil pes doma bolan, živinozdravnika v kazinsko gledališče klical, ko je bil pa pes že poginil, je pa hotel zdravnika na dom imeti.

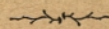
B. Zdaj sem pa spet nekaj zvedel. *Žunger.*

Laskavo.

On: Angelj moj, kaj pa jočeš? Ali te je razžalostila moja ženitna ponudba?

Ona: Oh ne, jokam veselja. Moja mati mi je vedno govorila: Punca, ti si tako neumna, da se vate še tele ne bo zaljubilo, pa glejte, — sedaj se je to venderle zgodilo.

Skrajnost.

Peter: Ali mislite, da bo Miklavž svojo hišo dobro prodal?

Pavel: Svojo hišo? Kdo mu bo pa zanjo kaj dal? Saj je že tako podrta, da se na njej majejo celó hipoteke.

„Štirinajst dolgih dnij se že nisva videla, lepa maska! Kako si vender? Kaj je novega?“

— Kaj? Najnovejše utegne biti pač to, da slaviš jutri svoj god. Čestitam! Na mnogo let po večnosti!

„Vidiš no, kmalo bi bil res pozabil na to, da je jutri torek, zadnji pustni dan. Hvala ti na skrbno skrbilivi pozornosti! Bog živi torej i tebe in še marsikoga drugega — saj pravijo, da je jutrišnji dan vseh norcev god!“

— Dobro si jo pogodil. Pregalanten si! Ne zamerim ti pa vender ne.

„Kaj boš zamerila? Kakor se posodi, tako se vrne. S takim merilom skupil si jo je že marsikdo, kdor je bil prejezičen, ali je celo nepotrebnosti obešal na „veliki zvon“. Uprav tako se je zadnjič pripetilo tudi nekemu . . .

— Aha, že vem — nekemu „duhovitemu“ in po preobili „izvirnosti“ duhtečemu slavnemu možakarju!

„Da, pravo si zadela. Pošteno ga je bil okrcal naš „Pavlihec“ v vezani in nevezani besedi.

— Po zaslugi in zaslužnosti.

„S tem pa je „Pavlihec“ pokazal in dokazal, da zna biti tudi, „izvirno-prozajičen“ ali „prozajično-izviren“, kakor kdo hoče, a da zna itak poetično nadahnen „pristno“ in „izvirno“ svoje strune ubrati. In mnogo si je s tem pridobil.

— Kje? Kako? Je-li mar „čvrsti zrak“ tako blagodejno uplival?

„Ej, nesi-li še čula, da se je kar hipoma na sedaj jedini naš slovenski humoristični list naročilo vseh 296, beri: Dvestošestindevetdeset društvenikov neke narodne čitalnice!“

— To je pa zopet prava pravcata „raca“!

„Nič „raca“! Gola resnica je. Uredništvo „Pavlihe“ spravili so celó v veliko zadrego. Moralo bode med našnjim in jutrišnjim dnem prirediti „posebno izdajo“, da bode moglo ugoditi nepričakovanim naročilom ter 296 novim naročnikom na ogled poslati številko z dne 30. februarja t. l., kajti novi gg. naročniki so malo trde glave ter nikakor nočejo in nemarajo odnehati od pravila, da ima izhajati

„Pavliha“ 15. in 30. dan vsakega meseca, kakor je v programu naznanjeno!“

— Kaj pa odbor dotične narodne čitalnice?

„Kaj odbor! Ta je že itak v izredni seji sklenil bil, naročiti se, a z naročbo v društveni namen počakati do „sv. Nikola“, da bo videl in se za trdno uveril, kako se bode „novo porojeno dete“ razvijalo in razvilo. Sedaj mu bode po rečenem tem laglje izvršiti svoj sklep. In prihranil si bode na leto lepo svotico.“

— Kaj ne da, celih „štiristo kebrov“!

„Je tudi nekaj.“

— Res je. Kaj pa je sicer še kaj novega po svetu?

„Oj radovednost! Niti za las nesi boljša od zvedavih svojih vrstnic. — I no, si že kdaj slišala ali čitala kaj o Luegerju?“

— Kdo pa je ta Lugner?

„Ne Lugner, ampak Lueger! To je neki dunajski „dohtar“. Imel ga je sicer marsikdo in ga še ima za „lugnerja“ — kakor si ga ti ravnokar imenovala — a ta vražji dr. Lueger jim je nedavno tam gori v „rajhsratu“ marsikatero resnično povedal in zasolil, posebno hudo pa se je lotil „Dunavske parobrodne družbe“ ter neusmiljeno bičal slabo in ne baš hvalevredno gospodarstvo pri tej družbi.

— Zakaj pa?

„Doktor Lueger je antisemit . . .“

— „Pojdi se solit“?

„Pojdi se ti solit! S teboj danes niti govoriti ni. Saj sva že vender časih marsikako pametno rekla, ali danes, danes vidi se ti, kako močno si se udala uplivom zadnjih pustnih dni . . . Kar vsa zmešana in zgubljena si . . . Tvoja zmedenost že kar nekako diši po „originalnosti“ . . . Mar-li hočeš tekmovati za „patent“?

„Torej — kako si že rekel“?

„An-ti-se-mit“ je doktor Lueger! To se pravi, da je proti čifutom, ali po naše, da je proti prepeličarjem. Spravil se je bil torej prav pošteno nad imenovano družbo, pri kateri je, kako on trdi, že marsikateri žid, kar „čez noč“ sila obogatel, ter je razkril mnogo skelečih ran na rakovo razjedenem telesu bivše židovske „molzne krave“. Onemogli tej družbi hotela je vlada sedaj nakloniti desetletno državno podv skupnemi znesku 5,000.000 gold.“

— Jojmeni! Koliko „Narodnih domov“ bi bilo za ta lepi denar . . . Niti najlepšega prostora bi potem ne bilo treba iskati z lučjo pri belem dnevu . . . Bilo bi jih kar na izbero . . . Pa tudi zanimanje za „Narodni dom“ bi na mah bilo vse drugačno . . . Sploh . . .

„Pustiva „Narodni dom“! Če si ga Slovenci sami kmalo ne bodo sezidali, Taaffe jim go gotovo ne bo; saj pohlevnim Slovencem skrbna njegova vlada še potrebnjega ne privošči in ne dà.

— Tudi res.

„Povrniva se torej k stvari. Vladna predloga merila je — kakor rečeno — na to, da imenovani parobrodni družbi v podporo izposluje državno subvencijo letnih 500.000 gld.

Doktor Lueger in tudi drugi protivili so se temu na vso moč. Toda imenovani doktor obrača, poslušna državo-zborska večina pa naposled obrne!“

— Torej se je vladi v resnici posrečilo?

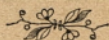
„Sevéda. Kaj bi se pač toli premetenemu Taffe-u ne posrečilo!“

— Kaj pa naša slovenska državnoborska delegacija?

„Kaj neki? Malo jih je, a ti so večinoma ljudi, kojim se je „dunajski parket“ neskončno priljubil! Glasovali so po stari navadi „par ordre . . .“ „zazibavši se v sladki nadi, da se njim tam gori na Dnnaji, celemu narodu pa tam doli doma tako najhitreje uresniči obče-slovenski program — ka-li?“

— Ha, ha, ha! — Dakle na svidenje jutri v Čitalnici na sokolski maskaradi!

„Na svidenje!“

To je mož,

ki mora vsak krajcar krvavo zaslužiti.

Navihan fantič.

Mati je poslala sinka z dvema krožnikoma v prodajalnico, da prinese soli in riža. Kmalu pride deček jokajoč domov z jednim praznim krožnikom.

— Kje imaš drugi krožnik?

— Razbil sem ga.

— Kakó pa?

Deček spusti drugi krožnik na tla, rekši: Tako-le.

Odkritosrčno.

Odvetnik: Kaj bi se zaradi vsake malenkosti tožili. Lejte, ako meni tudi kdo pravi, da nesem poštenjak, jaz ga ne tožim. Naj govori, kar hoče.

Klijent: To je vse kaj drugega, gospod doktor, a jaz sem pošten človek.

Na plesu.

„Smem-li upati, gospodična, da ne pozabite tako hitro name?“

„O seveda ne pozabim! Posebno, ako mi bode še dalje tako stopali na noge.“

Najcenejše kosilo.

A: Kje se dobi najcenejše kosilo?

B: Na poštah, kajti tu stane „kuvert“ le jeden sold.

Naivnost.

Udova: Ljubi gospod, ali bi bili tako dobri in naredili podobo mojega umrlega moža.

Fotograf: Prav rad; ali imate kako fotografijo?

Udova: Fotografije nimam, pač pa imam njegovo delavsko knjižico, v kateri je njegova oseba natančno popisana.

Potepuhov dom.

Polica j zasačil je dva potepuha in prignal ja k policiji.

„Od kod si ti, kje stanuješ, v katerem mestu, kje si doma?“ prša komisar prvega potepuha.

„Jaz nimam rojstvenega kraja, doma pa sem povsod in nikjer“, bil je odgovor.

„A kje stanuješ ti?“ vpraša komisar potem drugega potepuha.

„Jaz pa prav blizu njega, kar čez cesto“.

Hitro izračunano.

Anton: Življenje v Ljubljani je pa le zelo drago. Ako hočeš malo krokati, treba je ravno petak.

Jože: To znaša na leto ravno 365 petakov. Drago je življenje v Ljubljani!

V latinskih šolah.

Učitelj: Čujte, Vrabčar, to vender ne gre! Vse mesece niste nič znali, zdaj na konci pa tudi ne! Zakaj vam pa latinščina smrdi?

Učenec: Ker je že davno mrtva.

Praktičen.

Mati ja: Kaj pa je s toboj, Matevž, majhno glavo imaš, pa si kupiš klobuk, ki ti gré čez useša.

Matevž: Čemu bi pa vzel majhen klobuk, ko dobim velikega za ravno tisti denar.

Andr. Druškovič,

trgovec z železnino

v Ljubljani, Mestni trg št. 10

priporoča :

bogato svojo zalogo štedilnikov, nagrobnih križev, kuhinjskega in vsakovrstnega poljedelskega orodja, kovanja za okna in vrata, cementa itd. — sploh vsega v to stroko spadajočega blaga po najnižji ceni.

Fine vodne pile in žage,

za kojih izbornost se jamči.

UMETNO IN KUPČIJSKO VRTNARSTVO

Alojzija Korsike v Ljubljani

izdeluje dovršeno lepe vence in šopke, poskrbuje k vencem **i trakove z napisi** ter priporoča **raznovrstna semena.**

— Ilustrovani katalogi zastoj in franko. —

Umetne

zobe in zobovja

stavlja na način,

ki ne prouzroča nikakih bolečin,
ter opravlja

vse zobne operacije in zobna plombovanja

zobozdravnik A. Paichel

v Ljubljani,

tik Hradskega mostu, I. nadstr.

JOSIP PAULIN v LJUBLJANI

mejnarodna potovalna pisarna za prirejevanje posebnih vlakov in prodaja najugodnejših vozniških listkov za potovanje po celem svetu.

J. C. Juvančič,

posestnik vinogradov na Bizeljskem ter posestnik in veletržec z vinom v Spodnji Šiški poleg Ljubljane, priporoča

bogato svojo zalogo razno-
vrstnega vina (zlasti dolenskega
čevčka) za vredno ceno.

Priporočilo in naznanilo preselitve.

Vže mnogo let v Ljubljani poslujoča domača
tvrdka

Peregrin Kajzel

trgovina s steklom in porcelanskim blagom

naznanja prečast. duhovščini in slavnemu občinstvu v mestu in na deželi, da se je **preselila** iz hiše št. 15 na Starem Trgu v **popolno novo urejeno prodajalnico**

na Starem Trgu št. 13

v dr. Ahačičevi hiši.

V zalogi ima najrazličnejšo steklovino: svetiljke, cerkvene svečnike, podobe v okvirih itd. itd., barveno steklo za božje hrame. — Prevzema v njegovo stroko spadajoča naročila **pri stavbah**, katera izvršuje točno in cenó. Največa izbira kuhinjskega orodja.

Najnižje cene!

Fran Petrič,

trgovina z manufakturnim in kramarskim blagom

v Ljubljani, Špitalske ulice št. 6

(poleg Lingarjevih ulic)

— priporoča —

☉ svojo veliko zalogo in raznovrstno izbero ☉

modnega in kramarskega blaga, sukna za moške in ženske obleke, svilnate in volnene robce za na glavo v najrazličnejših bojah, platno, kotonino, hlače, vino, volneno, blago, lepo, močno, dvojne širokosti, meter po 50 kr. in več.

Ceniki in vzorci franko!

Domača tvrdka!

Svoji k svojim!

Prva kranjska tovarna
oljnatih barv, firneza, laka in klija

Ad. Hauptmann-a

v Ljubljani.

Zaloga :

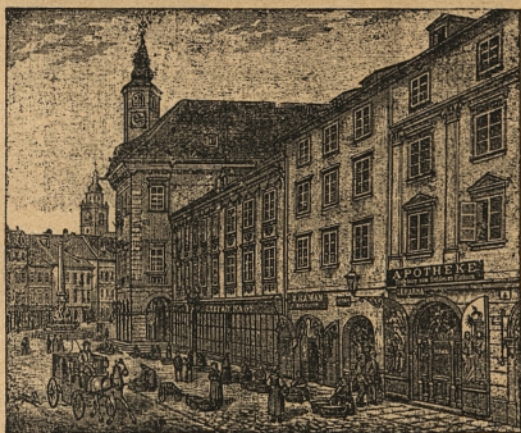
Šolski drevored številka 6
Semeniško poslopje.

Filijala :

Slonove ulice številka
10—12.

Lekarna v Ljubljani

poleg mestne hiše je stara nad 150 let.

V lekarni poleg rotovža gosp. pl. Trnkóczy-ja se dobivajo naslednje popisane domača zdravila vedno sveža (frišna) in se razpošiljajo proti poštnemu povzetju z obratno pošto.

Lekarn Trnkóczy-jeve firme je pet, in sicer: Na Dunaju: Viktor pl. Trnkóczy, V., Hundstürmerstrasse 113 (tudi kemična tovarna); dr. Oton pl. Trnkóczy, III., Radetzkyplatz 17, in Julij pl. Trnkóczy, VIII., Josefstadterstrasse 30; v Gradcu (na Stajerskem): Vendelin pl. Trnkóczy; v Ljubljani: Ubald pl. Trnkóczy.

Lekarna Trnkóczy-jeva v Ljubljani

priporoča:

Cvet zoper trganje (Gichtgeist)

lajša izdatno in prežene bolečine. — Steklenica stane 50 kr., tucat 4 gld. 50 kr.

Planinski zeliščni prsni sirup kranjski za odraslene in otroke; razkroja sliz in lajša bolečine pri kašlju, hripavosti, vratobolu, prsnih in plućnih boleznih. — Stekl. 50 kr., tucat 5 gld.

Handmark.

Marijac. kapljice za želodec

so izvrstno, uspešno, želodec krepilno, slezo ločilno, odvajno in slast do jedi oživljajoče zdravilo. — Steklenica 20 kr. tucat 2 gld., 5 tucatov samo 8 gld.

Kri čistilne kroglice ne smeje bi se pogrešati v nobeni rodbini. So lahko odvajajoče, slezo odganjajoče zdravilo pri zabasanji, skaženem želodci. Stane: škatljica 21 kr., zamotek s 6 šk. gl. 1.25.

Esenca za želodec, 1 stekl. 10 kr., 1 tucat 1 gld., 5 tucatov samo gl. 4.50.

Angleški čudotvorni balzam, 1 stekl. 10 kr., 1 tucat 1 gl., 5 tucatov samo 4 gld.

FRANCE ČUDEN

urar — (prej J. Geba) — urar

Slonove ulice v Ljubljani (Filij. v Trbovljah)
priporoča

svojo zalogo najraznejših zlatih in srebrnih žepnih ur, stenskih in ur s stojalom, ur budilnic itd., kakor tudi veliko izbero zlatih, srebrnih in nikelnatih verižic, dalje prstanov in raznih drugih v urarsko obrt vštrevajočih se stvari. Popravila izvršuje najvestneje in cenó ter jamči za trajnost svojega blaga.

ZOBOZDRAVNIK

SCHWEIGER

stanuje

„pri Maliču“ II. nadstropje, št. 25-26

Ordinuje vsak dan od 9.-12. ure dopol. in 2.-5. ure popoldne.

Ob nedeljah in praznikih od 9.-1. ure popol.

Najnovejša in najboljše vrste umetnih zobovij in zob. — Najboljše in trpežne plombe v zlatu in platinu za sprednje zobe, posteklenjene plombe povsem in nerazločno take, kakor so zobje.

➡ Za vsa dela in operacije se ga rantira. ➡

Posredovalnica: G. Flux

v Ljubljani, na Bregu št. 6

priporoča ter namešča poslujoče osebe vsake vrste, zlasti tako z dobrimi spričevali.

➡ Postreže se vsakemu točno. ➡

BRATA EBERL

izdelovalca oljnatih barv, lakov, firnežev in napisov v Ljubljani, za Frančiškansko cerkvijo št. 4

priporočata svojo zalogo navedenih izdelkov, kakor tudi svojo pleskarsko obrt za stavbe in meblje ter izvršujeta vsako v njuno struko spadajoče delo fino, reelno in kar najceneje.

Pri urarju.

Kmet: Koliko stane ta ura?

Urar: Ta, o ta je prav po ceni, 4 gold.

Kmet; To je preveč?

Urar: Pomislite, še pred letom bi je ne bili dobili izpod 8 gld. Glejte in ta tukaj valjala je še pred letom 7 gld., zdaj pa jo dobite tudi za 4 gld.

Kmet: Če je tako, pa še jedno leto počakam, potem pa dobim uro zastonj.

Zlobno.

Gost: Čujte krčmar, kakšno vino ste mi pa prinesli?

Krčmar: Ljutomersko.

Gost: Ali je to ime rodnega kraja, ali je to ime dobilo še-le pri krstu.

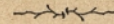
Ko bi . . .

Nekje govorilo se je o visoki starosti nekaterih ljudij. Neka gospica poseže v govor rekoč; Moj ded bil bi zdaj že 140 let star — ko bi še živel!

Nekemu pesniku.

S tujim perjem ni se smeti dičiti,
Če se nečeš samega uničiti.

Vitezu Fraenzl-Fest- in -Eck-u v slovo.

Sloveč si bil nekdanj, „mein lieber Franz“!

Karkol' počel si, vse je bilo — „pflanz“.

Sedaj pa, ljubi doktor vitez Fränzl!

Je hudi „krach“ bil pač Tvoj zadnji „pflänzl“.

I z r e d n a p o r a v n a v a.

Gost: „Koliko sem dolžan?“ — Natakabrica: „92 krajcarjev!“ — Gost: „Tu imate goldinar!“ — Natakabrica: „Osem krajcarjev vam gre nazaj!“ — Gost: „Nasmejte se mi malo, pa sva — kvit!“.